

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Українську Помісну
Православну Церкву!

Часопис
Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 5 (30) травень 2007 р.

«І ВОЗНІСЯ НА НЕБО...»

Чому Вознесіння належить до найбільших християнських свят

Людина призначена для Неба. Вона вища за дерева, метеликів і квіти. Вона – дитина Бога! Після воскресіння Христового людина не приречена навіки «здобувати хліб свій у поті лица свого». Бог визначив їй іншу, кращу долю: звільнення від пристрастей, від гніту важкої праці й безнадійної туги. Вона, людина, – громадянка Неба! Церква знає це після Вознесіння Господа.

Як ми прив'язані до землі, її присмерків і світанків, полів і лісів, до нашого теплого дому, нашої земної Батьківщини! І як недовго, як мало ми користуємося цими звичними земними радощами, і який сум та біль сердечний опановує нас, коли міркуємо про те, що рано чи пізно все це належить нам залишити...

«Чому так страшно вмирати, отче?» – запитав свого духовного наставника один учень. Старець відповів: «Коли розлучаєшся з другом, який відходить до вічного життя, випроводжаєш в останню дорогу батька, брата, родича свого – сумує і волає серце, бо ці люди з'єдналися своєю і твоєю любов'ю, зрослися з тобою, і коли смерть розриває цей живий зв'язок – болить душа й сльози покривають очі. Помираючи, душа наче розривається, розлучається з тим, що їй ближче й рідніше за родича і брата, друга й дружину. Душа розлучається з тілом. Тому й болить вона, дитино, тому й тремтить...»

У будь-якій розлуці є ця гіркота й печаль, так схожа на печаль розлуки вічної, смертної. Але ось чудо! У євангельському читанні на свято Вознесіння чуємо оповідь про те, як апостоли розлучалися з Христом: «І коли благословляв їх, став віддалятися від них і возноситися на Небо». Здавалося б, немає сумнішої події, ніж ця розлука на Оливній горі, коли воскреслий Спаситель, Бог-Любов сходить на Небо, залишаючи своїх учнів на грішній землі... Проте уже в наступному стихові Євангелія ми зі здивуванням довідуюмося: «Вони поклонилися Йому і повернулися в Єрусалим з великою радістю...»

Що ж так утішило апостолів? Чому не печаль і скорбота в розлуці з улюбленим Учителем наповнювали їхні серця, а велика радість? Відповідь дає нам Священне Писання – Євангеліє від Йоана: «Коли пшеничне зерно, падаючи в землю, не помре, то залишиться самотнім; а коли помре – принесе багато плодів».

Боже сіяння на землі – Син Божий помер на хресті, щоб

воскреснути. Але славне й радісне це воскресіння, що принесло кожному з нас можливість вічного життя. Це воскресіння стало реальністю тільки після болісної смерті, після страшного зішестя до пекла, після того крику з хреста: «Боже Мій, Боже Мій! Чому Ти покинув Мене!» Потрібно, виявляється, умерти, аби жити.

Господь умер, щоб ми жили. І нам належить умерти для дочасного, пристрастного, грішного, аби придбати вічне життя, стати дітьми Божими в Царстві Небесному. Ми так звикли до землі, з її полями й лісами, з її радощами й сумом, так звикли, що забули про Небесну Батьківщину. Ми забули про те, що Бог створив нас для життя в Раю, що ми – громадяни Небесного Єрусалима, що земля – місце тимчасового вигнання грішної плоті й що «плоть і кров Царства Божого не усядкують!»

Страшно подумати, що вічне життя могло б бути призначене нам на цій землі, у цьому грішному й хворому тілі, з цими виснажливими пристрастями! Якби це було так, таке життя стало б воістину пеклом. Але, на щастя, Господь вознісся, відкриваючи й нам шлях на Небо.

Ось чому радіють і триумфують апостоли на Оливній горі, ось чому в празнику Вознесіння Господнього немає й тіні печалі, так властивій кожній розлуці. Євангеліст Йоан Богослов пише, що бесідуючи зі своїми учнями незадовго до Голгофських страждань, Господь наш Ісус Христос сказав апостолам дивовижні слова: «Істинно, істинно кажу вам, що ви будете плакати та голосити, а світ буде радіти. Сумувати ви будете, але сум ваш обернеться в радість! Журиться жінка, що родить, – бо настала година її. Як дитинку ж породить вона, то вже не пам'ятає страждання через радощі, що людина зродилась на світ... Так сумуєте й ви ось тепер, та побачу вас знову – і серце ваше радітиме, і ніхто радості вашої вам не відіме!»

Свято Господнього Вознесіння завжди припадає у четвер на сороковий день після Христового Воскресіння. Святитель Йоан Золотоустий у проповіді на Вознесіння каже: «Сьогодні людський рід досконало примирений з Богом. Зникла давня боротьба й ворожнеча. Ми, що були недостойні жити на

Гравюра на дереві Юліуса Шнорр фон Карольсфельда «Вознесіння»

землі, вознесені на Небо. Сьогодні стаємо спадкоємцями Небесного Царства. Ми, що не варті й земного, сходимо на Небо й успадковуємо Престол Царя і Господа. А людська природа, перед якою херувим боронив Рай, піднесена тепер понад усякого херувима».

У пам'ятках трьох перших сторіч нічого не сказано про це свято. Не згадує про нього й письменник Ориген (упокоївся 251-го року), який перераховує християнські свята у восьмій книзі твору «Проти Цельсія». Знавці обряду вважають, що в перших трьох віках цей празник відзначали разом із Зісланням Святого Духа, а день самої події називали не Вознесінням, а лише «сороковим днем після Пасхи».

У IV столітті свято Господнього Вознесіння стає загально-визнаним. Історик Сократ (упокоївся 440-го року) в «Історії Церкви» називає його всенародним.

Цей урочистий день звеличили проповідями святі Йоан Золотоустий, Григорій Нисський, Епіфаній Кіпрський та інші. У IV столітті цариця Єлена поставила храм на честь свята на місці Христового Вознесіння.

Підготував прот. Віталій СОБКО

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

6 травня – великомученика Юрія Переможця (Георгія Побідоносця)

Життя цього святого, одного з найшанованіших у нашому народі, сповнене легендарних рис.

У стародавні часи в Сирофінії в одному озері завелася потвора – велетенський змії, який пожирав усякого, хто проходить поруч. Не раз мешканці столичного міста Берит, розташованого поблизу, виряджали озброєні загони, аби позбутися лиха, та все дарма. Ба більше: чудовисько своїми отруйними випарами заражало і повітря, і земні плоди. Та врешті жителі міста – а всі вони були ідолопоклонниками – вирішили «домовитися» з монстром і за порадою кумирслужителів віддали за жеребом одну дитину на день тій ненаситній потворі.

Прийшла черга і самому князеві пожертвувати своєю дочкою. Стоячи на березі озера, юна княжна ридала, ждучи смертної години. Аж ось в образі молодого

вершника, озброєного списом, з'являється Божий посланець – святий Георгій. «Біжи звідси, добрий юначе, – заволала бідолашна дівчина, – щоб тобі не загинути разом зі мною!» – «Не загинеш, – відповів богатир. – В ім'я Господа мого Ісуса Христа все можливо». Цієї миті з озера випірнув змії, а святий побідоносець, осінивши себе хресним знаменням, ударив чудовисько списом та, поранивши його, прив'язав до пояса, наче пса, і повів у місто. Вражені цим чудом, двадцять п'ять тисяч мужів та їхні жінки й діти прийняли святе Хрещення.

Оскільки ця оповідь, як бачимо, існує в суто легендарній формі, науковці довго

сумнівалися в тому, що святий Юрій – це історична особа. Кілька десятиліть знадобилося вченим у XX ст., щоб вияснити істину. Дослідники дійшли думки, що за цією фольклорною оболонкою приховуються реальні події. Насправді йдеться про подвижника Христової віри, який жив і проповідував у Нікомідії (це тепер у Туреччині), де й загинув 303 року.

Хто ж такий змії у цій легенді? Це той же дракон, про якого розповідається і в Книзі пророка Даниїла, і в Одкровенні Йоана Богослова, і в інших частинах Святого Письма (єврейське слово *тан*, що не раз трапляється у Старому Завіті, перекладають і як *шакал*, і як *дракон*, і як

змії, і як *крокодил*). Це – переносний, алегоричний образ диявола, втілення язичництва.

Але чи насправді вже подолано язичництво? Погляньмо хоч би на те, як святкується празник Юрія ще й тепер. Як пише знаменитий дослідник українського фольклору Олександр Воропай, «із зеленого жита дівчата плетуть вінки, святять їх в церкві, а коли йдуть у поле хресним ходом, то кладуть ті вінки на хоругви». У цьому християнізованому обряді явно бачимо язичницьку основу. Ще й нині на Юрія вішають вінки на роги худобі (цього дня за традицією її вперше виганяють на пасовище), чимало й інших юрїївських звичаїв дійшло до нас із язичницьких часів. Звісно, ті з них, котрі вже не мають магічного значення, сприймаються нині лише як культурна спадщина нашого народу. Але є серед них і явно чародійські, з якими Християнству ще треба боротися.

Віктор ГРЕБЕНЮК

Боголюб'язний читачу!

«Волинські єпархіяльні відомості» – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православних волинян. Аби часопис став таким і для Вас – зробіть перший крок назустріч: випишіть його в будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця. Передплатна вартість одного примірника з доставкою – лише 30 к.

(без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – 91241.

Надсилаємо газету передоплатою в усі регіони України та в усі країни світу. Архів основних публікацій часопису, оперативні церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavja.lutsk.ua

НОВИНИ

Архієрейські служіння

Інститут соціальних наук Волинського державного університету ім. Лесі Українки, відділення релігієзнавства Інституту філософії ім. Г. С. Сковороди Національної академії наук та Українська асоціація релігієзнавців провели наукову конференцію «Сучасна релігійність: стан і тенденції». У ній взяли участь єпископ Луцький і Волинський Михаїл, викладачі Волинської духовної семінарії священник Микола Цап'юк і кандидат богословських наук Василь Лозовицький.

Владика Михаїл виступив із доповіддю на тему «Сучасний віруючий: особливості і типологія», в якій, зокрема, сказав: «Був час, коли храми відвідували переважно жінки старшого віку та невисокої освіти. Тепершня ситуація інша: у Церкву пішла молодь, та й старші парафіяни – це здебільшого люди, які мають досить ґрунтовну світську підготовку. Окрім того, сучасний православний священник повинен витримувати певну конкуренцію з боку інших конфесій. Тож нині він не може бути лише виконавцем треб і обрядів, а повинен йти в народ, не чекати, що народ прийде до нього. Священник повинен мати і суто богословську, і певною мірою педагогічну освіту – саме для кращої роботи із сучасними православними. Люди потребують і усвідомленої участі в літургійному житті, і позалітургійного життя у Православній Церкві – у братствах, клубах, гуртках. Ми вже достигаємо до розуміння, що крім семінарської освіти, тобто освіти, яка передбачає подальшу висвяту, нам потрібен інститут вільних слухачів, де мирянин зможе набути певних богословських знань, поставити запитання, подискутувати. Особливість сучасного віруючого, крім освіченості, також у тому, що він має постійні контакти з іновірними, інославними та невірними людьми, і це потребує більшої толерантності та разом з тим готовності бути православними місіонерами, нести апостольське служіння. Найважливішим у цьому питанні є для нас прагнення створити Єдину Помісну Православну Церкву в Україні. У Європу ми, українці, маємо йти як віруюча нація, у цьому особливість нашого європейського вибору».

Єпископ Михаїл освятив хрест і місце під будівництво храму Воздвиження Хреста Господнього у Нововолинську. З ним співслужили декан протоієрей Стефан Фільмес, настоятель парафії священник Віталій Голян, місцеве духовенство. У Богослужінні взяв участь представник державної влади – заступник міського голови Андрій Сторонський.

Владика у проповіді сказав: «Сьогодні доречно згадати про воскресіння віри Христової в нашій Батьківщині й зокрема на цьому місці. Одним із проявів воскресіння віри є спорудження нових домів Божих. Часом питають – скільки ще храмів потрібно? Відповідь тут проста: стільки, скільки у них буде вірних, щоб церкви не стояли порожні, а були наповнені, щоб у них пульсувало християнське життя. А почин до створення нових парафій і церков дається людям Божим Провидінням, тож кожен храм зводиться за Господнім благословенням».

Минулого місяця відкрили нове урологічне відділення Волинської обласної клінічної лікарні. З цієї нагоди тут побували єпископ Михаїл, декан кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Володимир Подолець і духовенство. Архієрей здійснив чин освячення цього медичного підрозділу і промовив до «людей у білих халатах» архіпастирське слово, привітавши їх із визначною подією у їхньому житті.

ЧЕРНЕЦТВО

МОНАСТИРЕВІ У ВОЛОДИМИРІ – 5 РОКІВ

Без чернецтва – нема Православ'я. Монахи завжди були охоронцями Благочестя. Але цей шлях спасіння – не для багатьох, у наші ж часи охочих йти такою вузькою дорогою ще менше. Проте чернече життя у Київському Патріархаті загалом, а у Волинській єпархії зокрема налагоджується й розвивається. Про це свідчить і розбудова монастирів, і збільшення кількості насельників та насельниць.

Відчувши покликання до монашого подвигу, людина має деякий час (для кожного – свій) пробути в обителі послушником і щойно після цього, утвердившись у бажанні й добре себе зарекомендувавши, приймає постриг зі зміною ім'я. Для подальшого вдосконалення на цій ниві чорноризець може згодом прийняти ще суворіші вимоги і стати схимником: спершу прийняти малу схиму, а потім і велику (щоразу з новою зміною імені).

У Володимирському жіночому монастирі Різдва Христового, який цього року відзначає п'ятиріччя, єпископ Луцький і Волинський Михаїл відслужив Божественну Літургію і з цієї нагоди виголосив проповідь. Звертаючись до насельниць святої обителі, владика зазначив: «Чернече покликання рідкісне й особливе. Нині в Українській Церкві небагато монастирів, небагато й тих, хто спасається в них. Тим важливішим є приклад кожної з вас. Пам'ятайте, що не тільки Бог дивиться на вас, а й люди. Тож провадьте своє життя у монастирських стінах так, щоб і самим спастися, і багатьох привести до Христа».

Віктор ГРЕБЕНЮК
Світлина Віталія САРАПІНА

ЧУДО

ЩЕ ОДНЕ ДИВО

Перед великим святом Благовіщення у нашому селі Новосілки Турійського деканату обновилась ікона Божої Матері. Сталося це під час сповіді хворої жінки вдома, в сім'ї Марії Дмитрук. Вона все життя молилась Богу, і під час гоніння не переставала ходити до церкви. Перед сповіддю я як священник

Проявився й напис: «Явлення Божої Матері на горі Почаївській».

На свято Благовіщення образ хресним ходом перенесли до церкви Різдва Пресвятої Богородиці. Ця новина облетіла всю округу. До церкви, щоб прикластись до обновленої ікони, приходили люди з навколишніх сіл.

Це стало для нас надзвичайною подією, бо нещодавно ми відсвяткували 330-річчя нашої церкви. Божа Мати є покровителькою нашого храму, що був знищений і через 60 років відновлений. І саме в день ювілею обновилась ікона. Це спонукає нас піклуватись не тільки про тіло, а насамперед про душу. Це означає, що Господь не залишив нас, а нагадує нам про Себе.

Отже, дорогі брати і сестри, Господь Бог через обновлені ікони творить чудеса, зцілює хворих, які з вірою звертаються по Його допомогу. Тож пам'ятаймо, як написано у Святому Письмі: «По вірі вашій все можливо вам».

Протоієрей Микола ЩОМАК, настоятель парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Новосілки Турійського деканату

звернув увагу на давню ікону, на якій не було видно зображення. Під час молитви помітив, як вона почала обновлятися. З того часу спостерігав за нею. Щогодини вона ставала все яснішою. Кожного дня перед образом я правив молебень до Пресвятої Богородиці. Присутні на молебні теж бачили, як святиня ставала дедалі яснішою.

ХУДОЖНЄ СЛОВО

«І БУДЕ ОСТАННЬОГО ДНЯ...»

На п'ятдесятій день по воскресінні Христа в Єрусалимі сталося чудо: під дією Святого Духа неписьменні рибалки раптом стали проповідувати незнаними їм мовами прочанам з усіх усюд. Це диво описано в Діяннях святих апостолів. Згодом воно траплялося ще не раз у різних частинах світу і в різні часи. А наслідком завжди було увірування в Ісуса Христа свідків таких подій. Одну з них, що сталася на Волині в часи Другої світової війни, письменник Брат Віктор оповів у цій новелі.

Хтось підійшов і погасив одну свічку: пахучий димок голубиною пір'їною злинув під баню, звідки Бог-Отець пильно й суворо дивився у храм. Воно й гаразд, бо хто зна, скільки їх та німчура ще протримає в церкві, тож годі палити свічки, коли шибки вже сіріють.

Людей нагнали багацько: стоять, лежать, стиха перемовляються, моляться, квілять. Тісно, й тяжкий одух, проте за іконостас ніхто не заходить, і Царські врата зачинені. Шепучий неспокій у церкві. Ждуть.

Оришка знайшла старого Псалтиря і раз дубає покрученими зморшкватими ногами до Ілька-школяра. Ілько – парубчак, півпарубка, стрижений і ластавий, з вічно шморгаючим кипатим носом і бугайкуватою шиєю, на якій – хоч гречку сій. Він ще перед совітами ходив до парафіяльної школи і знав по-церковнослов'янськи.

– Почитай-но, Гільку, воно ж Слово Боже, ще й сьогодні празник...

Ілько розгорнув засмальцьовані сторінки, (Продовження на 4 стор.)

Поряд із каплицею Благовіщення Пресвятої Богородиці, де замироточила ікона святителя Луки Кримського, єпископ Михаїл освятив місце для спорудження храму й заклав капсулу. В Богослужінні взяли участь обласний декан протоієрей Іван Семенюк, декан кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Володимир Подолець, настоятель Благовіщенської парафії священник Микола Савчук, інші священнослужителі. Серед численних вірян, які зібралися з цієї радісної нагоди, був і голова облдержадміністрації Володимир Бондар.

Урочисті Великодні Богослужіння єпископ Луцький і Волинський відправив у кафедральному соборі Святої Трійці разом із його деканом протоієреєм Володимиром Подольцем, ректором Волинської духовної семінарії протоієреєм Іваном Нідзельським та іншими кліриками. Серед численних вірян у найбільшому християнському святі взяли участь голова облдержадміністрації Володимир Бондар, луцький міський голова Богдан Шибя, народний депутат України Володимир Карпук, інші представники влади.

Цього дня громада собору одержала від Володимира Бондаря благодатний вогонь, що його з ініціативи Президента Віктора Ющенка доставили з Єрусалима в Київ.

Світлого понеділка владика очолив Божественну Літургію у Володимирському соборі Різдва Христового. Тут з ним співслужили декан протоієрей Юрій Пилипець, настоятель протоієрей Микола Удуд, соборне духовенство. Передавши священникам і парафіянам єрусалимський благодатний вогонь, архієрей виголосив проповідь, у якій, зокрема, сказав: «Відомо, що тільки православному Патріархові Єрусалима сходять цей пасхальний вогонь. Про що це свідчить? Про те, що повнота Божої благодаті – у Православ'ї. Та річ у тім, що Православ'я – не стільки назва, скільки спосіб мислення і спосіб життя, бо всім життям православний повинен правильно славити Бога. На жаль, є такі, які називають себе православними, та поводяться гірше від язичників. Сходження благодатного вогню означає, що маємо ще змогу навернутися до Бога».

Після Богослужіння преосвященний відвідав Володимирську школу-інтернат для сиріт. Як повідомив капелан цього закладу священник Юрій Здебський, єпископ Михаїл привітав директора Вален-

тина Вірковського, працівників та вихованців зі святом Воскресіння Христового і подарував Почаївську ікону Божої Матері.

Провідної неділі владика разом зі священнослужителями кафедрального собору відправив панахиду на луцькому міському цвинтарі, що поблизу с. Гарзда.

Єпископ Михаїл взяв участь у роботі архієрейського собору Київського Патріархату. Як повідомляє сайт cerkva.info, ієрархи прийняли важливий документ – Історико-канонічну декларацію, у якій детально викладено основні проблеми стосунків між УПЦ КП і УПЦ МП, а також зауваження із приводу суттєвих порушень Московським Патріархатом догматів і канонів Православної Церкви.

(Продовження на 4 стор.)

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

ГАРАНТОВАНИЙ ПРОГРАШ

Залежність від азартних ігор – дуже небезпечна для людини

Запитання

Чи є шкідливими гральні автомати? Де про це сказано в Біблії?

Відповідає священник Андрій Ротченков

Кожною Своєю вказівкою, кожною заповіддю Господь застерігає нас від чогось шкідливого, чогось, що руйнує наше щастя. Це подібно до напису на електричному щиті: «Не торкатись! Небезпечно!»

Ще в Старому Заповіті через пророка Ісаю Господь закликає нас не приносити жертви поганській богині Мені – богині долі, удачі. Після приходу Спасителя на землю це питання залишається актуальним. Апостол Павло переконує, що дуже небезпечним для нас є стан, коли нами щось володіє, коли ми потрапляємо в залежність від чогось.

Яку ж небезпеку приховують в собі оті миготливі машини, які останнім часом з'явилися в наших магазинах, парках, кінотеатрах? Що, здавалося б, поганого в тому, щоб кинути кілька жетонів в автомат?

Психологи стверджують, що граючи на автоматах, людина потрапляє в залежність, подібну до наркотичної. При азартній грі людина змінює стан своєї душі, отримує згусток емоцій – точно так само, як при алкогольному чи наркотичному сп'янінні. Ідучи з роботи втомлена, людина не минає автомат, підходить, щоб зняти напругу (гроші потрібні невеликі та й автомат під боком). І ось так, здавалося б, невинно, непомітно людина втягується

в азартну залежність. Чутка про те, що комусь поталанило виграти, миттєво облітає людей, а ті, що програли (яких переважна більшість), як правило, не розповідають про свої невдачі. Тому здається, що вигравати легко. Етапи формування хворобливої пристрасті такі самі, що і при будь-якій залежності від наркотичних речовин. Спочатку – бажання отримати нові відчуття, так би мовити, «полоскотати нерви». Потім малі дози гри перестают задовольняти людину, почуття міри втрачається. Потім пристрасть починає підкоряти волю, життєві інтереси людини звужуються, моральні норми ламаються, заради гри людина йде на обман і крадіжку, вона прагне відігратись і помститися за програш. Найстрашніший наслідок цього всього – самовбивство. Таких випадків багато.

Причому азартна залежність настає досить швидко, інколи за тижні чи кілька місяців. Тому легка доступність гральних автоматів дуже небезпечна, особливо для дітей. Раніше, щоб пограти в азартні ігри, людина повинна була кудись їхати. Сьогодні ж людина стикається з азартними іграми мало не на кожному кроці, навіть переглядаючи лотереї по телебаченню.

Наступна небезпека, яку приховують в собі азартні ігри, – це прищеплення ними людям небажання працювати,

поєднаного з бажанням жити заможню. У нашій культурі, починаючи з казок, закладена віра в чудесне збагачення. Згадайте скатертину-самобранку чи золоту рибку і подібне до них. Азартна гра – це втілення мрії у раптове збагачення! Людина ніби не робить нічого поганого і стає заможною.

Насправді виграш в азартній грі – це чийсь програш. Це прихована форма пограбування: ти виграв не у власника автомата, а в того, хто потрапив у залежність від ідола азарту і віддав йому всі свої статки. Власник автомата (чи казино) завжди у виграші.

Азарт, захоплення чимось самі по собі не є гріхом, коли вони рухають уперед наш розвиток – духовний, творчий, коли потребують від людини зусиль. Гральний автомат – це пасивне очікування успіху: ти просто чекаєш, яка випаде цифра.

Отже, будемо розуміти, що алкоголь, наркотики, азартні ігри – це один ланцюжок, який веде людину до самознищення. Визнаймо, що справедливо Господь попереджає нас про небезпеку гріховного азарту, що справедливо люди назвали гральний автомат «одноруким бандитом». Замислімося, чи можемо ми щасливо жити в державі, де влада грубо порушує Божі застереження: торгує зброєю чи надає підтримку лотереям, спрямовуючи людей на погібельний шлях.

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Надсилайте їх до редакції на адресу: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1 або телефонуйте – (0332) 72-21-82.

ПОСТАТІ

ЛИПІНСЬКИЙ ОБ'ЄДНУЄ

Думаючи про В'ячеслава Липинського, або ж у польській традиції – Вацлава Липинського, згадує слова одного старенького холмцяка: «Коли поляки нищили наші церкви, коли виганяли з рідної землі, нам і вві сні не могло прийти на думку, що настануть часи, коли ксьондзи українською мовою дякуватимуть Богові за незалежність України». Проте такі часи настали і прикладів польської приязні українській справі нині чимало. Але в перших десятиріччях ХХ століття Липинський був один з небагатьох, кого можна назвати совістю польської нації щодо українців. Поляк, шляхтич, римо-католик став борцем за незалежність нашої Батьківщини. Ідеї Липинського великою мірою пережили його самого, становлять предмет наукових досліджень і є джерелом наших практичних дій.

В'ячеслав Липинський, захищаючи рівність усіх конфесій, був переконаний, що в Україні, головно з історичних причин, Православна Церква має бути *prima inter pares* – перша серед рівних. Це твердження цілком узгоджується із сучасними демократичними нормами і, на нашу думку, повинно бути конституційно закріплено, як, наприклад, у Грузії.

Липинський був переконаний, що тільки на релігійних нормах може бути побудована державність, наполягаючи при цьому на чіткому розмежуванні компетенцій політичного і духовного керівництва. Мало хто заперечуватиме актуальність цих поглядів.

Мислитель вважав, що на український народ Провидіння поклало особливе посланництво. Цю гадку варто обміркувати. Мусимо не тільки відновити дух Благочестя у нашій Вітчизні, а й нести його туди, куди прагнемо, – у знецерковлену Європу.

Волинський любомудр, оглядаючи події минулого, був переконаний, що головні причини упадку Православної Церкви в Україні – брак духовної освіти релігійного виховання, слабка дисциплінарна організація, залежність від світської політичної підтримки. Відповідно піднесення виховання й освіти, зміцнення дисципліни та незалежна позиція – це запорука православного відродження, прикладом чого є доба св. Петра Могилы. Наша епоха дає нам унікальні можливості для відродження Православ'я, а зміцнення організаційних основ та піднесення релігійної освіти при цьому годі заперечити. У навчальних закладах Київського Патріархату, до речі, вже кілька років триває відповідна реформа.

Філософ, відстоюючи оригінальні судження щодо ролі еліти в суспільному житті, вважав, що духовний ренесанс настає насамперед як результат творчих зусиль вищих прошарків, а відновлена Церква дає почин соціальним зрушенням. Справді, роль еліт у сучасному житті надзвичайно актуальна, хоча доба майже безроздільного

суспільства, одного з найоригінальніших мислителів ХХ століття. Виповнюється 125 років з дня його народження.

У рамках багатоденних урочистих заходів у селі Затурці Локачинського деканату, на батьківщині В. Липинського, де він і похований, відбулась панахида, яку очолив єпископ Луцький і Волинський Михаїл.

панування демократичних ідей змушує нас робити відповідні поправки у міркування Липинського, формуючи й оновлюючи соціальну концепцію Православної Церкви в Україні. Але, в усякому разі, не можна не погодитися, що особливу роль у відродженні тіла й духу нації виконують ті члени вищої верстви, «що належать до її думуючої і пишучої, оперуючої словом частини», тобто інтелігенції.

Це лише деякі, пунктирно окреслені погляди з багатої спадщини В'ячеслава Липинського, що були насущними за його життя, а то й випереджали епоху, залишилися на часі й тепер, коли нація потребує чистих помислів єдності.

Цими днями Волинь вшановує цього славетного земляка – видатного українського історика, політолога і дипломата, філософа і релігієзнавця, автора теорії еліт у розвитку

З ним співслужили декан кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Володимир Подолець, локачинський декан протоієрей Ігор Дружинець, настоятель місцевої парафії Преподобної Параскеви Сербської священник Василь Кравець, інші священнослужителі. Також у цьому поминальному Богослужінні взяли участь єпископ РКЦ Маркіян Трофим'як зі священниками, протопресвітер УГКЦ по Волинській і Рівненській областях о. Роман Бегай та духовенство УПЦ Московського Патріархату. На велелюдну панахиду зібралися й миряни – представники обласної та місцевої влади, місцеві жителі, гості з Луцька і з-за кордону.

Владика Михаїл виголосив проповідь, на якій, зокрема, мовив так: «Він любив цей край, Україну, більше, ніж усі принади цього світу, він працював задля Батьківщини, він міркував, що потрібно робити, аби Україна була поборною і заможною. Дякуємо Богові, що настали часи, про які мріяв присно-

пам'ятний брат В'ячеслав, але його ідеї й досі актуальні, тож ми їх маємо і вивчати, і використовувати».

Того ж дня в обласному академічному музично-драматичному театрі ім. Т. Шевченка відбулась урочиста академія «В'ячеслав Липинський – аристократ духу». Виступаючи на ній зі словом, преосвящений зазначив: «Поляк родом, аристократ, римокатолик за сповіданням став переконаним патріотом України, відданим борцем за її незалежність, ідеологом нової України, яка розбудовується лише тепер, на наших очах і нашими руками. Ми будемо храми, будемо Єдину Українську Православну Церкву, де гуртуємо для молитви, де підбадьорюється дух кожного і єднається нація. Християнська Україна, українська Україна була ідеалом Липинського». В академії взяв участь і церковний творчий колектив – архієрейський хор «Оранта» (керівник і диригент Василь Мойсіюк).

У V Міжнародній науково-практичній конференції «Актуальні проблеми розвитку суспільства: історична спадщина, реалії та виклики ХХІ століття» (у рамках Десятих читань пам'яті В'ячеслава Липинського) взяв участь капелан і викладач Волинського інституту ім. В. Липинського МАУП протоієрей Віктор Михалевич. Він, зокрема, сказав: «В'ячеслав Липинський найважливішу умову постанови української держави вбачає у міжкласовій національній єдності. Він формулює підстави побудови незалежної України, стверджуючи, що двома найважливішими засадами виступають релігія і патріотизм, причому релігія посідає перше місце. „Крім цементу духовного – релігійного, цементом політичним, спаяючим місцевих українських людей у боротьбі за власну державу, ми хочемо мати патріотизм... І саме віра, опера на Церкві, єсть наймогутнішим знаряддям будови ладу і порядку Держави“, – писав філософ».

В. Липинський мріяв бачити нашу Вітчизну єдиною, заможною і християнською в повному розумінні цього слова. Дуже приємно, що, хоча до втілення цього ідеалу ще довгий шлях, цюгорічне вшанування мислителя за участю представників кількох конфесій, зокрема з Київського і Московського Патріархатів, засвідчує: справа життя В'ячеслава Липинського не марнується.

Віктор ГРЕБЕНЮК
Світлина прот. Віталія СОБКА

НОВИНИ

Спом'янімо Чорнобиль

В області відбулися заходи з нагоди 21-ї річниці аварії на ЧАЕС. 26 квітня у кафедральному соборі відправили поминальне Богослужіння. Його очолив єпископ Михаїл. На проповіді він сказав: «Сьогодні день нашої пам'яті й любові до тих, хто віддав своє життя, аби Чорнобильська трагедія не завдала ще більшого лиха і не повторилася. Серцевидаць Гос-

подь нехай почує нашу молитву за цих людей, дарує їм Царство Небесне».

Напередодні, 25 квітня, у волинському краєзнавчому музеї відбувся вечір-реквієм «Чорнобильська сльоза». На цьому заході побував старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний. Він відслужив панахиду, а в проповіді наголосив: «Аварія на Чорнобильській атомній сталася тому, що людина, творіння Боже, покликане облаштовувати землю за словом Господнім, загордилася немовби творець. А всяка справа без Бога – приречена. Тож ця найбільша в історії людства техногенна катастрофа має сприйматися нами як суворе попередження».

Поминання загиблих від трагедії на ЧАЕС відбулися в багатьох парафіях єпархії. Наприклад, нововолинський декан протоієрей Стефан Фольмес повідомляє, що в місті волинських шахтарів така панахида відбулась біля пам'ятного знака всім загиблим унаслідок аварії на ЧАЕС. На Богослужінні були присутні заступник міського голови А. Стронський, лікарі, лікарки, мешканці міста. У короткій проповіді о. Стефан, зокрема, сказав: «Історія України сповнена голодоморами, війнами, репресіями. У цьому сумному ряду виділяється Чорнобильська катастрофа. Нині згадуємо тих, хто поклав свої голови „за друзів своїх“, за нас із вами, у битві зі смертоносною радіацією. Нехай Господь сподобить їх вічним блаженством у Царстві Своїм».

У Маневіцькому деканаті

Настоятель Маневіцької парафії Вознесіння Господнього священник Михайло Мельничук і керівництво центральної районної бібліотеки організували й провели вечір «Твій крок до успіху», під час якого місцеві інваліди з клубу «Довіра» зустрілися з професійно успішними людьми. Мета зустрічі – урізноманітнення нелегкого життя людей з фізичними вадами та сприяння їхній адаптації в суспільстві. «Бог ніколи не дає людині тих життєвих хрестів, які вона не може понести. Необхідно не впадати у відчай і постійно над собою працювати, адже успіх ніколи не дається легко навіть фізично здоровим людям», – зазначив у своєму виступі отець Михайло.

В Іваничівському деканаті

Цьогорічний Світлий тиждень ознаменувався в деканаті початком нових хороших справ. Настоятель парафії Казанської ікони Божої Матері протоієрей Андрій Мельничук відвідав школу-інтернат селища від імені парафіян передав дітям крашанки, паски та різні солодощі. Також відбулася зустріч із директором цієї школи Григорієм Диконюком, на якій обговорили питання спільної праці у вихованні дітей. Наприкінці зустрічі було підписано угоду про співпрацю Церкви і колективу школи-інтернату. Тож тепер духовна опіка над вихованцями закладу стане систематичною: священники і парафіяни приходитимуть сюди і з верте-

ХУДОЖНЄ СЛОВО

(Закінчення. Початок на 2 стор.)

сів до світла і повів покусаним нігтем по буквах: «Господи Боже мой, на Тя уповах, спаси мя от всіх гонящих мя, і ізбави мя... Воскресни, Господи, гнівом Твоїм, вознесися в концах враг Твоїх, і возтани, Господи Боже мой, повелінням, імже заповідав еси».

Оришка хрестилася. Вона мало що тямилася зі слов'янщини, та її щира селянська душа потребувала молитви.

– Ахтунг! – вереснули двері. У дверях – поліцей з автоматом напереваги. – Шумський, Левчук, Христя Рабого! На ліквідацію!

Почалося. Попереджали ж: за смерть кожного німця розстрілюватимуть десятох, так ні ж – уколошкали-таки хлопці декількох фріців...

Оришка докінчила молитися й зіп'ялася на ноги: що ж, хоч коли помирати, то помирати тре'. Ілько як сидів, так і заляк, із Псалтирем у руках. За хвилю ніби отямився, підвівся і, як примара, безшумно рушив до притвору. І тільки Христю Рябого підвели попідруки: вагітна жінка ледь не зомліла.

Вели, видко, на Пилипове корчовисько, у виярок біля річки, де стріляли й жидів. Ілько товаришував із Гершком, крамарем середульшим. Журився, як почув про розстріл. Ну та хай – жиди. Але ж його – за що?? Клубок підкочувався під горло, сині губи затряслися і з очей ринули сльози.

Німота йшла і щось джерготіла по-своєму. Оришка, глипаючи, намагалась було вгадати, про що вони джерготять: чи про те, що бач, робота вирвалася в неділю, чи що хмариться і вже блискає...

Не дійшли ще на місце – небо вже геть заволокло чорними, ніби клуби пожарища, тучами. Зірничі займалися на півнеба, і холодний рвучий шум старої леваді навіював неспокій, здавалося, й німцям.

Оришка цупко стала на бабкуватих покорчених ногах, і вони були схожі на коренвище побитого лівтами й негодою дерева, як ці дуби, що навколо. Губи зіцплені – і блискавиці в очах.

Христині набрякли ноги вже не тримали, і вона аж розпласталась на студеному

стовбурі, груди ж ходили часто й високо, – починалися перейми, і погляд тікав од автоматів до неба, знов повертався, з жахом і надією, – та враз поринав в утробу, з якої стукало нове життя. Ілько ж за цей недовгий перехід із міценького парубійка став маленьким і худим хлопчиком, що аж немає його.

Німці поспішали. Доки не почався дощ, треба вернутися з ліквідації.

Клацнули замки автоматів, підняв руку обер-лейтенант – дощ! дощ хлинув із небес!! Грім!!! грім!!! грім, неначе канонада!!

– Halt! Halt! So spricht der Herr, – зарепетувала Оришка, – «Stecke dein Schwert an seinen Ort! Denn wer das Schwert nimmt, der soll durchs Schwert umkommen» [Стійте! Стійте! Так говорить Господь: «Верни меч твій у місце його, всі бо, що візьмуться за меч, од меча погинуть...» (нім.)]. – Оришка кричала кризь громовицю і дбала тільки, щоб її почули, не спостерігши здивування на ликах.

– Ist die Frau Deutsche? [Пані німкеня? (нім.)] – подив і замішання в усій істоті німців: у цієї селянки вимова аристократки в благородному гніві, аж ніяк навіть не колоністки, це вроджена вимова, її не можна навчитись.

Оришка не чула запитань і вже безтямно й незв'язно жбурляла їм в очі жарини святих слів, забуті ними, та чути стільки разів:

– «Und es geschah plötzlich ein Brausen vom Himmel wie von einem gewaltigen Wind... und... die Menge... wurde gestürzt; denn ein jeder hörte sie in seiner eigenen Sprache reden... Und es soll geschehen in den letzten Tagen, spricht Gott...» [І роздався зразу гук із неба, мовби од віючого вітру... і стривожились, бо чув кожен, що вони говорюко їх розмовляють... І буде останнього дня, глаголе Бог...» (нім.)].

– Втікайте, втікайте до лісу! – вигукнув обер-лейтенант.

Вояки мерщій поскидали зброю і вклякли молитися під зливою в набухлій землі.

Щось беззахисне і мале заплакало у леваді.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

КРОКУЄМО У ПОЧАЇВ

Життя людини – це мандрівка. Окрім шляху життєвого, християни з прадавніх часів подорожували до святих, обраних Богом місць і ці походи називали прощєю, паломництвом, богоміллям.

Проща – це покута, їй притаманний дух стриманості й молитви. Щоб зрозуміти піше паломництво, насамперед потрібно усвідомити, що це не туристична прогулянка з бадьорими піснями і вигуками, а своєрідна тиха, особиста розмова з Богом. І цю розмову всією дорогою допомагають людині підтримувати ангели, що ідуть поруч, радіючи за ті душі, які знайшли в собі сміливість на подвиг, для того, щоб випросити прощення гріхів, щоб засвідчити віру, покору і відданість Богу та Його Пречистій Матері. Адже сам Ісус Христос разом із Матір'ю та Йосипом ішов як прочанин до Єрусалима.

Проща – одна з найдавніших практик Християнства. Паломницька служба нашої єпархії, продовжуючи традиції перших християн, організувала пішу прощу до Почаївської Лаври. Хода розпочалась о 6 годині ранку 10 квітня 2007 року від кафедрального Свято-Троїцького собору, в якому єпископ Луцький і Волинський Михаїл відслужив благословляючий молебень за подорожуючих.

У здійсненні цього подвигу взяло участь 18 прочан із Луцька та Жидичина. Кожна людина, ідучи на це богомілля, мала свою мету: покуту, подяку, прославлення Бога, відродження власного джерела віри, а згуртувало всіх одне: «Господи Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй нас, грішних». Коли проща на чолі з ієромонахом Іовом (Богушем), насельником Луцького

монастиря Різдва Христового, прямувала населеними пунктами – люди, дивуючись, виходили з домівок зі словами: «Як це? У наш час – піша проща?», «Такі всі молоді, але все одно не дійдуть до Почаєва – це ж яка дорога!» А старенькі бабусі благословляли і плакали, тому що пам'ятали прощі навіть до Києва.

Дорогою до Почаєва паломники відпочивали і молились у селі Пляшева у Свято-Георгіївському чоловічому монастирі, отримавши підтримку й благословення в настоятеля отця Никона, та на скиту Праведної Анни.

12 квітня о 20.45 прочани вже не відчували ні втоми, ні болю, тому що їх о цій порі зустрічала сама Цариця Небесна. Під перелив почаївських дзвонів, зі співом «Пресвятая Богородице, спаси нас!» богомольці увійшли в центральні ворота Лаври. І дуже їм хотілось промовити: «Боже, допоможи невірству в Благодать Твою, що супроводжує тих, хто зважився на подвиг прощі».

Оксана АНДРІЙЧУК
Світлина протю Віталія СОБКА

пом, і на випускні вечори, і в інші свята й будні.

Наступного дня о. Андрій зустрівся з головним лікарем районної центральної лікарні Лідією Томашевською. Було обговорено, як ліпше іти назустріч духовним потребам хворих, які перебувають на стаціонарному лікуванні. Звісно, вони й дотепер мали можливість приймати таїнства Сповіді й Причастя. Та є такі хворі, котрі потребують більше духовної підтримки та молитви, тому внаслідок зустрічі сторони підписали угоду про співпрацю. Вона, зокрема, передбачає відкриття каплиці на території лікарні.

У Луцькому районному деканаті

У загальноосвітній школі с. Лаврів відбулася зустріч учнівської молоді з представниками Братства землі волинської «Ройовий стан», яке займається пропагандою бджолярства. У заході взяв участь священник Роман Микитюк, настоятель місцевого храму Покрови Пресвятої Богородиці, який промовив

молитву, окропив присутніх освяченою водою, побажав Господнього благословення на таку цікаву й потрібну справу – пасічництво.

У Турійському деканаті

Останнім часом збільшилась кількість повідомлень про оновлення ікон. Ці чуда незмінно привертають увагу і преси, і парафіян.

Ось ще одна новина, цього разу – із Турійська. Декан протоієрей Микола Даньків пише: «Нещодавно парафіянка нашого Свято-Троїцького храму принесла образ Богоматері із Немовлятком, що обновляється. На іконі чітко виражені лики і навколо них – відновлений срібний оклад. Верхня і нижня частини образу ще темні... Таким чином Господь підсилює нашу віру».

У Володимирському деканаті

Клірики собору Різдва Христового у Володимирі священники Ігор Бігун і Юрій Здебський освятили приватне підприємство «Скло-Центр». Привітавши директора Андрія Кузьмінчука й новоутворений колектив із початком важливої для міста діяльності, отець Ігор побажав Божої благодаті на плідну працю.

Від воскреслого Спасителя

У Жидичинській недільній школі, якою опікуються місцевий чоловічий монастир Святителя Миколая Чудотворця та Молодіжне православне братство Святого Миколи, князя Луцького, відбулося святкове пасхальне дійство. Про це повідомив сайт Братства pramol.rei.org.ua. Діти подивилися театралізовану інсценізацію про Світлий понеділок, організовану викладачкою школи Інною Черненко, а під керівництвом Ольги Дерев'янчук виготовили писанки для своїх батьків. Під час свята для вихованців провели святковий ярмарок, де вони могли придбати різні корисні та цікаві речі за спеціальну шкільну «валюту» – динарії (учні, які частіше за інших відвідували уроки й були активними, мали більше цих «грошей»). Насамкінець діти одержали солодкі подарунки від монастирської братії.

Підготували Віктор ГРЕБЕНЮК,
прот. Віталій СОБКО.
Світлина Віталія САРАПІНА,
Жоржа КОВАЛЬСЬКОГО,
Петра КРИВОШЕЯ

СТОРІНКАМИ БІБЛІЇ

ПРАВЕДНИЙ НОЙ

Біди стаються тому, що люди неправильно ставляться до природи, забруднюють її. Біди трапляються і через те, що люди недбало ставляться до своїх душ, забруднюють їх гріхами. Якщо є багато забруднених людських душ, у природі трапляється біда.

Бог бачив, що через бруд у душах людей може статися страшний потоп. Попередити про те, що може трапитись біда, Бог міг лише через праведного Ноя. Господь промовляв у його

чистому серці. Ной ходив і переконував народ, щоб вони покинули грішне життя й очистили свої душі. Але люди не хотіли слухати Ноя. Вони продовжували грішити.

Ной почав будувати величезний корабель-ковчег. Яким повинен бути ковчег, навчив його Бог. Господь наказав Ноеві взяти до ковчегу всякого роду тварин, щоб вони не зeszли безслідно з землі. Ще Ной узяв запаси їжі для всіх пасажирів ковчегу. Потім увійшли до ковчегу Ной і дружина його та троє синів з дружинами.

Далі почався великий дощ. Він не припинявся ні вдень ні вночі. Усе живе на Землі загинуло. Залишилися живими лише ті, хто був у ковчезі.

Поступово вода почала спадати. Ковчег плавав по поверхні води. Ной випустив із ковчегу спочатку крука, а потім голубку, щоб пересвідчитися, що з'явилася суша. Тоді Бог наказав

Ноеві виходити з ковчегу і заселяти землю. Бог обіцяв на майбутнє не допускати, щоб потоп знищив землю.

Усі події, про які написано в Біблії, говорять не лише про той час, у який вони відбувалися, але і про наш.

За часів Ноя стався потоп, і сьогодні відбувається потоп. Але нині людей заливає не звичайна вода, яку ми п'ємо чи якою миємось, а брудна духовна вода поганих фільмів, книг, газет, яка забруднює душі людей.

Щоб зрозуміти це, спочатку поміркуймо, для чого людям вода? Людина п'є воду, за її допомогою готує їжу, вирощує рослини і тварин, миється, пере одяг, прибирає житло, перевозить вантажі, добуває електроенергію. Вода – це життя і чистота. А в біблійній мові вода також означає духовну воду – це вчення, наука, інформація.

Для тіла потрібна звичайна вода, для душі – духовна. Звичайну воду ми беремо з крана чи криниці, воду духовну – з духовних джерел: книг, фільмів, газет... Звичайна вода може бути чистою, а може бути і брудною. Духовна вода також може бути чистою чи брудною. Чиста духовна вода – це Боже Слово, а також те, що навчає нас доброго. Шкідлива і брудна духовна вода – це фільми, книги, журнали, які навчають людину грішити.

Щоби врятуватись від потопу, Ной сховався у ковчезі. Від сьогоднішнього потопу брудних вчень ми ховаємось у ковчезі Церкви. Там ми навчаємось, як очищати душу й уникали брудну. Якщо ми не допустимо в своє серце брудну воду, воно також стає ковчезом. Ной просмолив свій ковчег, щоб вода не потрапила всередину. Так і ми повинні захищати своє серце, бути уважними й обережними з духовною водою. Усе, що ми збираємось читати, слухати чи дивитись, ми повинні перевіряти на чистоту, порівнюючи зі Словом Божим. Якщо інформація, знання суперечать Божому Слову – уникаймо її, не допускаймо в своє серце!

Знайди і закресли в таблиці слова: «ковчег», «Ной», «вода», «Бог», «дощ», «гріх», «потоп».

А	К	Ф	Н	Д	Ю
П	О	Т	О	П	Ц
Б	В	У	Й	Л	Я
Ж	Ч	Д	О	Щ	Х
Б	Е	Т	С	Р	П
О	Г	Р	І	Х	О
Г	З	В	О	Д	А

ОПОВІДАННЯ

ПТАШЕНЯ

Випало з гнізда пташеня – зовсім маленьке, безпорадне, навіть крильця ще не виросли. Нічого не вмів, тільки пищить і дзьобик розкриває – їсти просить.

Взяли його діти і принесли в дім. Спорудили йому гніздечко з трави і гілочок. Володя годував малюка, а Іринка напувала і виносила на сонечко.

Незабаром пташеня зміцніло і замість пуху в нього стало пір'ячко наростати. Діти знайшли на горищі стару клітку для птахів і посадили в неї свого улюбленця: занадто вже виразно став на нього кіт поглядати. Цілими днями біля дверей чатував, слушно миті чекав, і скільки його діти не гнали – очей з пташеняти не зводив.

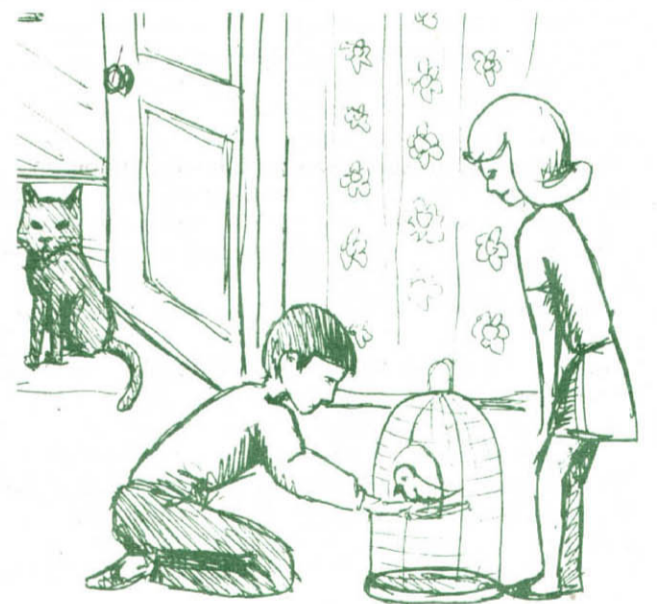
Літо промайнуло непомітно. Пташеня на очах у дітей виросло і почало по клітці літати. А незабаром йому в ній тісно стало. Коли клітку на вулицю виносили, він бився об стінки і просився на волю. Ось і вирішили дітлахи свого вихованця випустити. Звичайно, жаль їм було з ним розлучатися, але позбавляти свободи того, хто створений літати, вони не могли.

Одного сонячного ранку попрощалися хлопчики й дівчатка зі своїм улюбленцем, винесли клітку у двір і розчинили дверцята... Пташеня вистригнуло на траву й озирнулося на своїх друзів.

Аж тут з'явився кіт. Причаївшись у кущах, він приготувався до стрибка, кинувся, але... Пташеня злетіло високо-високо вгору.

Святий Іоанн Кронштадтський порівнював нашу душу із птахом. За кожною душею ворог полює, піймати хоче. Адже спочатку душа людська – зовсім, як пташеня: без пір'я, безпорадна, літати не вмів. Як же нам зберегти її, як виростити, щоб не розбилася вона об камені гострі, не потрапила в сіті ловця?

Господь створив рятівну огорожу, за якою росте і міцніє наша душа – святу Церкву. В ній душа вчиться злітати ген-ген до самого Неба. І пізнає вона там таку світлу радість, що їй ніякі земні сіті не страшні.

УКУС ПАВУКА

Віта гойдалась у кріслі і була дуже незадоволена.

– Чому ви не дозволяєте мені піти з Оленкою в кіно? Усі мої однокласники подивились цей фільм. Нічого поганого не трапиться. Я хочу дізнатись, чому всі говорять про нього.

Віта дуже добре знала, як ставляться її батьки до фільмів жахів. Недовго думаючи батько закотив рукав сорочки, показуючи великий шрам.

– Знаєш, звідки цей шрам?
І не дочекавшись відповіді, розповів історію.

– Кілька років тому мене укусив павук. Укус був такий маленький, що я навіть не звернув на нього увагу. Але через кілька днів на цьому місці з'явилась пухлина, а потім відкрилась рана. Ось як з'явився цей шрам. І знаєш ще що? Цю частину руки я не відчуваю. Отрута павука вбила нерви навколо рани.

– Татусю, що ж спільного між твоїм шрамом і моїм фільмом? – запитала здивована Віта.

Батько подивився їй в очі:
– Віто, ти сама знаєш: те, що ти побачиш

у цьому фільмі, Богу не подобається. Цей гріх схожий на отруту павука. Спочатку не дуже дає про себе знати, а потім залишає глибокий шрам у твоєму серці і нищить любов до Бога. Чим частіше будеш грішити, тим рідше зможеш почути те, що говорить тобі Бог. Ти цього хочеш?

Віта повільно похитала головою:
– Ні, тату, я б цього не хотіла. Зараз подзвоню Оленці і скажу, що не зможу піти в кіно.

Сторінку підготував священник Андрій РОТЧЕНКОВ, директор Центру християнського виховання дітей і молоді в Луцьку
Малюнки Богдана ТИМЦА, 16 років, Луцьк

ВІТАННЯ

МНОГІ ЛІТА!

9 травня єпископові Луцькому і Волинському Михаїлові виповнюється 41 рік. Щиро і щиро вітаємо нашого архіпастиря з щиро і щиро побажанням Божого благословення! Усім його духовним дітям повідомляємо, що подячну Божественну Літургію владика відправить 10 травня у кафедральному соборі Святої Трійці. Початок о 9.00. Хто бажає привітати преосвященного – зможе це зробити після Служби Божої.

Храмові свята:

церкви Великомученика Юрія Переможця, Благовірних князів Бориса й Гліба, Переполювання П'ятдесятиці, Вознесіння Господнього, Святителя Миколая Чудотворця, Святої Трійці, Святого Духа.

Нагороди:

23 квітня згідно з благословенням Патріарха Філарета до свята Пасхи нагороджено: настоятеля парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Поворськ, Почаївської ікони Божої Матері в с. Гулівка та Апостола Йоана Богослова в с. Озерне Ковельського райдеку. **протоієрея Дмитра Андрухів**, настоятеля парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Зелена Ковельського райдеку. **протоієрея Віктора Марчишака**, клірика парафії Покрови Пресвятої Богородиці в Ківерцях **протоієрея Юрія Трокуна** – палицею; настоятеля парафії Святителя Йоана Золотоустого в Луцьку **священника Петра Атаманіва**, настоятеля парафії Апостола Йоана Богослова в с. Сильне Цуманського дек. **священника Петра Герасимука** – протоієрейством; настоятеля парафії Апостола Йоана Богослова в с. Уляники Рожищенського дек. **священника Мирона Цюпу**, настоятеля парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Білин Ковельського райдеку. **священника Василя Фурмана**, настоятеля парафії Апостолів Петра й Павла в Голобах Ковельського райдеку. **священника Миколу Лесюка**, настоятеля парафії Вознесіння Господнього в с. Рокіні Луцького райдеку. **священника Юрія Крохмалю-Брилевського**, капелана обласної клінічної лікарні й настоятеля її каплиці Великомученика Пантелеймона Цілителя **священника Назара Бабія** – камілавром; настоятеля парафії Апостолів Петра й Павла в с. Берегове Рожищенського дек. **священника Андрія Голуба** – набедреником; настоятеля парафії Архістратига Михаїла в с. Кругель Ковельського райдеку. **священника Андрія Нижника** – благословенною грамотою; клірика парафії Покрови Пресвятої Богородиці в Ківерцях **диякона Вадима Криворучка** – подвійним орарем.

Апостолів Петра й Павла в с. Новосілки Володимирського дек., 25 травня – 10 років священнического служіння; **священнику Степанові Пилипу**, настоятелю парафії Великомученика Димитрія Солунського в с. Заставне Нововолинського дек., 27 травня – 35 років; **протоієрею Сергієві Кушніру**, клірику храму Преображення Господнього (нижнього) храму кафедрального собору Святої Трійці), 31 травня – 15 років священнического служіння.

Щиро і щиро вітаємо парафії із храмовими святами, а священнослужителів – із вагомими життєвими подіями!

Ювілей:

протоієрею Дмитрові Андрухіву, настоятелю парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Поворськ, Почаївської ікони Божої Матері в с. Гулівка та Апостола Йоана Богослова в с. Озерне Ковельського райдеку., 4 травня – 35 років;

протоієрею Миколі Удуду, настоятелю собору Різдва Христового у Володимирі, 18 травня – 50 років;

священнику Василеві Михалку, настоятелю парафії Безсрібників Косьми й Даміана в с. Холоневичі Цуманського дек., 18 травня – 10 років священнического служіння;

священнику Миколі Лесюку, настоятелю парафії Апостолів Петра й Павла в Голобах Ковельського райдеку., 19 травня – 5 років священнического служіння;

священнику Володимирові Лапінському, настоятелю парафії Апостола Йоана Богослова в с. Завидів Іваничівського дек., 21 травня – 45 років;

протоієрею Богданові Гриніву, клірику парафії Святителя Феодосія Чернігівського в Луцьку, 23 травня – 25 років священнического служіння;

священнику Степанові Цюпу, настоятелю парафії Апостолів Петра й Павла в с. Новосілки Володимирського дек., 25 травня – 10 років священнического служіння;

священнику Степанові Пилипу, настоятелю парафії Великомученика Димитрія Солунського в с. Заставне Нововолинського дек., 27 травня – 35 років;

протоієрею Сергієві Кушніру, клірику храму Преображення Господнього (нижнього) храму кафедрального собору Святої Трійці), 31 травня – 15 років священнического служіння.

Щиро і щиро вітаємо парафії із храмовими святами, а священнослужителів – із вагомими життєвими подіями!

ОФІЦІЙНО

Інну Кузьмину призначено регентом церковного хору парафії Святої Трійці в с. Тростянець Ківерцівського дек. (указ № 40 від 28 березня 2007 р.).

Священника Сергія Лівончука звільнено від обов'язків настоятеля парафії Святої Трійці в с. Сильне (урочище Лопатень) Ківерцівського дек. (указ № 41 від 2 квітня 2007 р.).

Священника Василя Довбуша призначено настоятелем парафії Святої Трійці в с. Сильне (урочище Лопатень) Ківерцівського дек. (указ № 42 від 2 квітня 2007 р.).

Священника Валерія Чернюка призначено помічником ківерцівського декана (указ № 43 від 2 квітня 2007 р.).

Священника Володимира Петріва призначено помічником ківерцівського декана (указ № 44 від 2 квітня 2007 р.).

Священника Володимира Левицького звільнено від обов'язків настоятеля парафії Святого Духа в с. Коритниця Локачинського дек. із зарахуванням поза штат єпархії (указ № 45 від 16 квітня 2007 р.).

Священника Тараса Свистовича звільнено від обов'язків настоятеля парафії Архістратига Михаїла в с. Рудня і Вознесіння Господнього в с. Копачівка Рожищенського дек. із зарахуванням поза штат і правом переходу в іншу єпархію (указ № 46 від 16 квітня 2007 р.).

Протоієрея Михайла Гадія звільнено від обов'язків настоятеля парафії Великомученика Димитрія Солунського в с. Білин і Апостола Йоана Богослова в с. Охнівка Володимирського дек. (указ № 47 від 16 квітня 2007 р.) та призначено настоятелем парафії Святого Духа в с. Коритниця Локачинського дек. (указ № 49 від 16 квітня 2007 р.).

Протоієрея Йосипа Засанського призначено настоятелем парафії Великомученика Димитрія Солунського в с. Білин і Апостола Йоана Богослова в с. Охнівка Володимирського дек. (указ № 50 від 23 квітня 2007 р.).

Священника Сергія Зеленька призначено настоятелем парафії Архістратига Михаїла в с. Рудня і Вознесіння Господнього в с. Копачівка Рожищенського дек. (указ № 52 від 24 квітня 2007 р.).

Священника Миколу Хавуру звільнено від обов'язків настоятеля парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Грушів Іваничівського дек. із зарахуванням поза штат єпархії (указ № 53 від 26 квітня 2007 р.).

ОГОЛОШЕННЯ

До консисторії надійшли офіційні листи.

Головне управління МНС у Волинській області просить священнослужителів звернути увагу «на забезпечення всіх релігійних споруд протипожежним інвентарем та вогнегасниками, за допомоги відповідних фахівців перевірити справність електромережі та електропобутових приладів, здійснити, в разі необхідності, їх поточний ремонт».

Організаційний комітет з підготовки та проведення в області Тижня

Волинська духовна семінарія оголошує набір студентів на I курс денної та заочної форм навчання. До семінарії приймаються особи чоловічої статі віком до 35 років з середньою освітою, неодружені або одружені першим шлюбом. Термін навчання 4 роки; випускники одержують дипломи бакалавра богослів'я. Вступні іспити: біблійна історія, катехізис, церковний устав, церковний спів, диктант, співбесіда.

При семінарії діє регентське відділення денної та заочної форм навчання, яке готує регентів церковних хорів і вчителів християнської етики. Приймаються особи чоловічої і жіночої статей

охорони праці звернувся до духовенства щодо цієї події: «Просимо вас застерігати парафіян від горя та біди, нещасних випадків та професійних захворювань, у проповідях просити людей бути обережними на робочих місцях, провести панахиди по загиблих на виробництві. Покладаємо надію, що ваші молитви, застереження та проповіді збережуть від нещастя багатьох громадян».

Єпископ Михаїл благословляє зважити на ці прохання.

віком до 45 років із базовою або повною середньою освітою. Термін навчання 3 роки. Вступні іспити: спів, диктант, співбесіда.

Протягом навчання вихованці забезпечуються житлом, триразовим харчуванням та можливістю користуватися бібліотекою.

Документи приймаються до 18 серпня. Вступні іспити 21–22 серпня.

Докладнішу інформацію можна одержати в канцелярії семінарії за адресою: Луцьк, Градний узвіз, 5. Тел.: (0332) 72-32-12, 72-44-77, 72-60-72.

19 травня – паломництво до почаївських святих: Почаївська лавра – лаврський скит – монаше кладовище – джерело праведної Анни. Зголошуватися до 18 травня. Виїзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 30 грн.

2 червня – паломництво до святих Рівненщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мироточива ікона) – монастир у Межиріччі (чудотворна ікона) – джерело св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частина гробу Богородиці). Зголошуватися до 1 червня. Виїзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 23.00. Вартість поїздки 35 грн.

8–9 червня – паломництво до Маняви (Івано-Франківська обл.): Скит – джерело «Сльоза Божої Матері» – водоспад Святого Духа. Зголошуватися до 7 червня. Виїзд 8 червня о 23.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – 9 червня о 22.00. Вартість – 65 грн.

У всі поїздки необхідно мати з собою посуд для води і (за бажанням) одяг для занурення у воду. Докладніша інформація та реєстрація – за тел. (03322) 5-42-50.

Виконуємо реставрацію та розпис храмів, а також реставрацію, позолоту, посріблення євхаристійних наборів: чаш, дискосів, лжиць і т. ін. Тел. (050) 660-53-19.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

Свідчення про державну реєстрацію:
ВЛ №219 від 03.08.2004 р.
Віддруковано у МП «Зоря».
м. Луцьк, просп. Волі, 2, тел.: 8 (03322) 4-60-38
Наклад 7000 пр. Ціна за домовленістю.
Зам. № 46 від 04.05.2007 р.

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
Часопис Волинської єпархії Київського Патріархату
Передплатний індекс: 91241
Засновник і видавець –
Управління Волинської єпархії Української
Православної Церкви Київського Патріархату.
<http://www.pravoslavja.lutsk.ua>
Адреса редакції: 43025, м. Луцьк,
Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0332) 72-21-82
pres-sluzhba@ukr.net

Головний редактор Андрій ГНАТЮК

Редакційна колегія:

прот. Віталій СОБКО (заст. головного редактора), **свщ. Андрій РОТЧЕНКОВ** (редактор дитячої сторінки), **Ірина ДАЦЮК** (художній редактор), **Віктор ГРЕБЕНЮК** (літературний редактор, коректор), **Святослав КОНОНЕЦЬ** (верстка, ТЗОВ «ІНЦІАЛ»), **Галина МЕЛЬНИК** (набір).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього є обов'язковим. Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.